

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1475/2019
18.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Спасић Манић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“ ..., ради поништаја одредбе уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4107/17 од 31.01.2019. године, у седници одржаној 18.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4107/17 од 31.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4107/17 од 31.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 4/17 од 21.08.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи Уговор о раду закључен између парничних странака 24.03.2014. године, а да се туженом наложи да га распореди на радно место пословође службе за ... или на радно место пословође ..., које послове је тужилац обављао по уговору о раду од 31.10.2002. и анексу уговора о раду од 28.09.2007. године. Ставом другим изреке одбијен је и тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде плати укупно 191.333,95 динара, у појединачним месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове поступка од 142.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4107/17 од 31.01.2019. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложио да се ревизије сматра изузетно дозвољеним, на основу члан 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом, је поништај уговора о раду, којим је фактички извршено распоређивање тужиоца на друго радно место и исплата разлике у заради. Побижана одлука којом је одбијен тужбени захтев, донета је уз примену материјалног права које не одступа од првог схватања израженог у одлукама Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Тужилац уз ревизију није доставио ни правноснажне судске одлуке којима би указао на различито поступање и супротно пресуђење у истој чињеничној и правној ситуацији као у овој правној ствари, па није испуњен законски услов који се односи на уједначавање судске праксе.

На основу изнетог Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, из чега произилази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.06.2014. године, ради поништаја уговора о раду, којим је тужилац распоређен на друго радно место, што према природи тражене правне заштите спада у парнице из радних спорова. Побижана вредност предмета спора је 191.333,95 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и

престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а у коме је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић